

Scenă din Șase personaje... de Luigi Pirandello, în regia Cătălinei Buzoianu, la „Bulandra“; în prim-plan, Horațiu Mălăele

IMPRESII TEATRALE BUCUREȘTENE

– de vorbă cu criticul italian Angelo Pizzuto –

Angelo Pizzuto este ziarist, critic de teatru și cinema. Mulți ani a fost atașat de presă al Departamentului italian pentru cultură și spectacol. În prezent, scrie cronică de teatru pentru diverse cotidiene și pentru revistele de specialitate „Sipario” și „Hystrio”. A colaborat la programele culturale ale posturilor de radio București. A predat Istoria Cinematografiei la Academia Națională de Artă Dramatică din Roma. A publicat trei cărți de poezie și aforisme.

Domnule Pizzuto, ați văzut România, ați cunoscut-o. Care sunt amintirile dumneavoastră cele mai pregnante?

■ Mărturisesc că-mi amintesc cu nostalgie scurtele, dar intensele sejururi în România. Prima invitație am primit-o din partea colegei Alice Georgescu. E drept că din această țară cunosc și iubesc doar Bucureștiul, dar am convingerea că orice capitală este „epicentrul” trăsăturilor dominante, al contradicțiilor, al „charme”-ului unei țări și unui popor. Cine știe dacă voi mai avea ocazia să străbat străzile acestui oraș, în care-mi plăcea să mă pierd pe înserat, gustând în tihnă senzația de a păși prin locuri familiare, pe care le-am cunoscut, poate, în vis?

Ce ne puteți spune despre teatrul românesc?

■ În ce privește amintirile teatrale, sunt sigur că spectacole precum **Antigona** și **Teatrul comic**, în regia lui Alexandru Tocilescu și, respectiv, Silviu Purcărete, înnobilează numele și memoria lui Sofocle și Goldoni; regizori tineri, dar plini de talent și dragoste pentru teatru, precum Alexandru Darie, nu există prea mulți în acest secol, iar femei cu personalitate magnetizantă, precum Cătălina Buzoianu, nu cred că se întâlnesc deseori în viață. Cătălina, atât de încăpățanată, atât de generoasă,

atât de pătimasă... Am discutat îndelung cu ea, după ce am asistat cu încântare la două spectacole, unul mai frumos decât altul, în regia ei: **Pescărușul** de Cehov și **Șase personaje în căutarea unui autor** de Pirandello.

Vă amintiți în mod special ceva despre actorii noștri?

■ Un capitol aparte în „love-story”-ul meu cu teatrul românesc îl ocupă dragostea pentru actori, în general mult mai serioși și mult mai puțin bolnavi de „protagonism” decât cei italieni. Am cunoscut o tânără extraordinară, o Ioana d’Arc excepțională, capabilă să interpreteze cu aceeași intensitate și credibilitate Shakespeare și Amiante. Pe scenă este impresionantă, convingătoare, în viața de toate zilele – o prezență delicată și timidă. Mă refer la Oana Pellea, cu care am petrecut o plăcută după-amiază, la o ceașcă de ceai, în frumoasa-i casă din centrul Bucureștiului, plină de amintiri care evocă activitatea tatălui ei.

Dar actorul care (pentru mine, cel puțin) întruchipează în mod exemplar figura artistului total este Horațiu Mălăele, pe care l-am văzut jucând teatru francez de bulevard și Pirandello. Ironic, comic, tragic, ghiduș, m-a surprins prin simțul măsurii și disciplinei în momentul în care mi-a solicitat părerea și mi-a dezvăluit câteva opinii personale.

Aș încheia vorbind despre cinema: unde a dispărut regizorul Dan Pița după triumful obținut la festivalul de la Veneția? Vom mai avea oare plăcerea de a-i vedea și gusta filmele?

SARA STARK
Roma, septembrie 1997

